

Veiligheid ontstaat wanneer verschil niet langer betekent dat we elkaar verliezen

De volgende 'corona' crisis zal niet testen wat je weet. Ze zal testen wie je blijft.

Zes jaar geleden heb ik iets gezien wat ik nooit meer ben vergeten.

Niet alleen wat angst met een samenleving kan doen. Maar wat angst met mensen kan doen. Met goede mensen. Met vaders en moeders. Met vrienden. Met collega's.

Met mensen die zichzelf waarschijnlijk als liefdevol, redelijk en betrokken beschouwden.

En toch konden we elkaar plotseling aankijken alsof de ander een gevaar was. Ik heb dat zelf gevoeld.

Een blik kan veranderen.

Van: daar staat een mens.

Naar: daar staat iemand die niet doet wat hij behoort te doen. En precies daar begint iets wat veel groter is dan corona.

Wanneer een mens bang wordt, zoekt hij veiligheid. Wanneer een groep bang wordt, zoekt zij zekerheid. En wanneer zekerheid belangrijker wordt dan menselijkheid, ontstaat er ruimte voor uitsluiting.

Dat is wat mij zes jaar later nog bezighoudt. Niet alleen het virus. Niet alleen de mondkapjes. Niet alleen de vaccinaties. Niet alleen wat regeringen, wetenschappers, media of critici destijds zeiden.

Maar deze vraag: Hoe konden wij elkaar zo snel kwijtraken?

Want achter iedere mening zat een mens. Achter degene die zich liet vaccineren zat misschien angst om zijn ouders te verliezen. Achter degene die weigerde zat misschien een diep verlangen om zelf over zijn lichaam te mogen beslissen. Achter degene die thuisbleef zat misschien kwetsbaarheid. Achter degene die protesteerde misschien wantrouwen, moed, woede of een geschiedenis waarin autoriteit niet altijd veilig was geweest.

Wat als we dáár destijds nieuwsgieriger naar waren geweest?

Niet alleen: "Waarom doe jij niet wat ik doe?"

Maar: "Vertel mij eens... wat maakt dat jij dit zo ervaart?"

Dat is voor mij werkelijke ontmoeting.

Niet dat we hetzelfde denken. Maar dat jouw verschil mij niet het recht geeft jou je menselijkheid af te nemen.

Ik wil daarom zes jaar later niet blijven hangen in de vraag wie er gelijk had.

Ik wil een moeilijkere vraag stellen:

Hebben wij iets geleerd?

Want er komt ooit opnieuw een periode van grote onzekerheid.

Misschien door ziekte. Misschien door oorlog. Misschien door economie, klimaat, technologie of iets wat we vandaag nog helemaal niet kunnen voorzien.

En dan wordt onze grootste uitdaging misschien opnieuw niet alleen de bedreiging buiten ons. Maar de angst in ons.

Kunnen we dan aanwezig blijven?

Kunnen we vragen blijven stellen zonder elkaar belachelijk te maken?

Kunnen we iemand die een totaal andere keuze maakt nog steeds aankijken en denken: Jij hoort er ook bij.

Voor mij begint daar een gezonde samenleving. Niet bij gehoorzaamheid. Ook niet bij verzet.

Maar bij mensen die zó stevig in zichzelf staan dat zij het verschil van een ander kunnen verdragen.

Die niet onmiddellijk hoeven aanvallen. Die niet onmiddellijk hoeven overtuigen. Die kunnen luisteren. Die kunnen twijfelen. Die hun grenzen kunnen bewaken zonder hun hart te sluiten.

Misschien is dát wel een van de belangrijkste lessen die corona ons had kunnen leren: Veiligheid ontstaat niet wanneer iedereen hetzelfde denkt.

Veiligheid ontstaat wanneer verschil niet langer betekent dat we elkaar verliezen.

En daarom wil ik je één vraag meegeven. Niet over zes jaar geleden.

Maar over morgen.

Als angst opnieuw door onze samenleving trekt, wie wil jij dan zijn?

Met liefde en dankbaarheid,

[Johan Maigret](#)

[#covid_19 #CoronavirusPandemic #CoronavirusLockdown #Corona Virus #covid #coronavirus2020](#)

Facebook 20260815